

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.09.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Лозан Панов

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Мария Ситнилска

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **3827** по описа за **2010** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Делото е образувано по жалбата на „Х. Застраховане”, със седалище и адрес на управление: гр. С., У. „Г.С.Р.” № 99, представлявано от изпълнителния директор Петър Веселинов Аврамов и юриконсулт Росица Русанова Ушовска против решение № 136 от 17.02.2010 г., постановено по н.а.х.д. № 12334/2009 г. на Софийския районен съд, НК, 107-ми състав, с което е потвърдено наказателно постановление № Р-10-217/05.10.2009 г. на заместник-председателя на Комисията за Ф. Н. /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен Н.”. Наведени са доводи за неговата неправилност, поради нарушение на материалния закон. При постановяване на обжалваното решение, съдът неправилно е тълкувал и приложил нормата на чл. 69, ал. 2 във връзка с чл. 68, ал. 2 от Кодекса за застраховането /КЗ/, като изцяло се е позовал на изчисленията, направени от административнонаказващия орган година по-късно от отчетения

период, като е прибавил към сумата, плащания за събития настъпили преди този период. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени решението на Софийския районен съд. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата на „Х. Застраховане”. Излага доводи за законосъобразност на постановеното решение, предвид задължението на застрахователя да извърши прогноза за предстоящите плащания на щети. Правилността на тази прогноза е цел на проверката на контролните органи, която може да бъде преценена при съпоставката на нейното цифровото изражение. Моли да бъде оставено в сила решението на районния съд, като добре мотивирано, постановено при спазване на правилата и закона.

Представителят на С градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Моли да бъде оставено в сила решението на Софийския районен съд, като правилно и законосъобразно.

Касационната инстанция, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази законосъобразността на обжалвания съдебен акт, намира касационната жалба за НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Въз основа на събраните по делото доказателства, районният съд е приел от фактическа страна, че при извършено от контролните органи преизчисление на статистическите данни, предоставени от „Х. Застраховане”, е установено несъответствие между предоставените данни и реалния размер на резерва, който е следвало да бъде поддържан от застрахователя, изчислен съобразно одобрения верижно-стълбови метод на база на акумулирани стойности на предявените претенции с използване на осреднен коефициенти, отразяващи развитието на претенциите на „Х. Застраховане”. След направените изчисления на базата на предоставената по време на проверката статистическа информация, контролният орган е констатирал, че резервът за възникнали, но неприявени претенции по застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите към 31.07.2007 г. е следвало да бъде 2225 хил. лева, от които 65 000 хил. лева за имуществени вреди и 2 160 хил. лв. за неимуществени вреди, докато образуваната от застрахователното дружество резерв е в размер на 1 272 хил. лева, което е с 953 хил. лева по-малко от необходимия размер.

На 07.04.2009 г. е съставен е АУАН № Р-06-181 за това, че „Х. Застраховане” не е образувало достатъчен размер на резерва за възникнали, но неприявени претенции по застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите. Въз основа на него е издадено наказателното постановление, предмет на производството пред Софийския

районен съд. Нарушението е квалифицирано, като такова по чл. 69, ал. 2 във връзка с чл. 68, ал. 2, т. 2 от КЗ.

При така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че от обективна и субективна страна, жалбоподателят, който е ЮЛ, е осъществил състава на административно нарушение по чл. 319, ал. 1, т. 2 от КЗ. При издаване на наказателното постановление не е допуснато съществено процесуално нарушение и наложената имуществена санкция е в предвидения в закона размер.

Касационната инстанция изцяло споделя фактическите и правни изводи на първоинстанционния съд.

Решението на Софийския районен съд е законосъобразно и правилно. Съдебното следствие в хода на първоинстанционното производство е проведено обективно, всестранно и пълно. По делото не са събрани доказателства, които да оборват установената в наказателното постановление фактическа обстановка. Такива не бяха представени и в касационното производство.

Предвид това, установената в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд фактическа обстановка се възприема изцяло от настоящата инстанция.

По съществото на спора С районен съд правилно е установил, че „Х. Застраховане” е осъществил състава на административното нарушение по чл. 69, ал. 2 във връзка с чл. 68, ал. 2, т. 2 от КЗ, поради което правилно е ангажирана административно-наказателната му отговорност по чл. 319, ал. 1, т. 2 от КЗ. Наложена санкция е в рамките на минималния законоустановен размер.

Нормата на чл. 69, ал. 2 във връзка с чл. 68, ал. 2, т. 2 от КЗ задължава застрахователите, съответно презастрахователите да поддържат достатъчни по размер техническите резерви по чл. 68, в случая технически резерви за предстоящи плащания, в съответствие с общия обем на дейността си и задълженията по сключените от тях застрахователни и/или презастрахователни договори, доколкото е възможно основателното им предвиждане. По делото е безспорно установено, че в случая това задължение не е спазено от страна на „Х. Застраховане”. Размерът на определения от застрахователя размер на техническия резерв за възникнали, но неприявени претенции по застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите към 31.07.2007 г. е по-малък с 953 хил. лева от необходимия размер, изчислен от контролните органи, съобразно одобрения верижно-стълбови метод на база на акумулирани стойности на предявените претенции с използване на осреднен коефициенти, отразяващи развитието на претенциите на „Х. Застраховане”.

Първоинстанционният съд е обсъдил подробно събраните в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, като е изложил подробни съображения относно тяхната обективност и достоверност при съпоставянето им едни спрямо други. Ето защо настоящата инстанция не счита за необходимо да ги преповтаря, тъй като изцяло възприема доводите изложени от С районен съд в тази насока. Още повече следва да се има предвид, че правнорелевантните факти при проверка законосъобразността на наказателното постановление са тези, посочени от наказващия орган като основание за издаването му. Съдебната инстанция по същество преценява законосъобразността на обжалваното наказателно постановление на основата на съдържащите се в него фактически основания за издаването му, като проверява дали те действително са се осъществили и ако са се осъществили следват ли от тях по силата на правна норма разпоредените правни последици. Законосъобразността на наказателното постановление се преценява въз основа на фактите, посочени в него, които съдът не може да допълва или заменя. От своя страна касационният съд се произнася по нарушения на материалния или процесуален закон единствено на основата на съдържащите се в обжалваното решение фактически констатации - чл. 218б, ал. 1 ГПК, вр. чл. 11 ЗВАС. В касационната фаза на производството е недопустимо установяването на нова фактическа обстановка, като преценката за правилното приложение на закона при постановяване на съдебния акт се базира на установените от инстанцията по същество, релевантни за спора юридически факти.

Предвид важното обществено значение на отношенията между застрахователя и застрахования, съответно на дейността на застрахователните компании, кодексът е предвидил осъществяването на държавно регулиране и Н. на тази дейност, който съгласно чл. 7 от КЗ е възложен на Комисията за Ф. Н., както и от заместник-председателя на Комисията за Ф. Н., ръководещ управление „Застрахователен Н.". Освен това кодексът е предвидил изрично административно наказание при установяване на нарушения на нормативната уредба, а именно съгласно чл. 319, ал. 1 от КЗ, който извърши или допусне извършване на нарушение на разпоредбите на този кодекс се наказва с глоба от 500 до 3000 лева за физическо лице и от 1000 до 20 000 лева – за юридическо лице.

Щом като едно деяние, което нарушава установения ред на държавно управление, е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред, изобщо не може да се поставя под съмнение въпросът дали това деяние е административно нарушение. В случая, предвид субекта на отговорността, а именно юридическо лице, тя е

обективна и безвиновна, поради което субективния елемент изобщо не е част от фактическия състав на нарушението, каквито доводи са изложени в касационната жалба на „Х. Застраховане“.

Решението на първоинстанционния съд е достатъчно обстойно и мотивирано и в него подробно и аргументирано са обсъдени всички доводи на жалбоподателят „Х. Застраховане“, а депозираната от него касационна жалба, макар и под модифицирана форма, съдържа аналогични на първоначалната такава твърдения, поради което настоящият касационен състав счита за ненужно да повтаря вече изложени аргументи, тъй като напълно споделя съображенията на постановеното вече решение. Предвид липсата на каквито и да е други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че обжалваното решение следва да бъде оставено в сила, като законосъобразно, обосновано и правилно и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

Неоснователно е искането на пълномощника на касатора за присъждане на направените по делото разноски. Неоснователността на това искане се обуславя от изхода на делото от една страна, а от друга в ЗАНН не е уредена отговорността за разноски на страните и съгласно чл. 84 от ЗАНН, доколкото в този закон няма особени правила, за призоваване и връчване на призовки и съобщения, извършване на опис и изземване на вещи, определяне разноски на свидетели и вещи лица, изчисляване на срокове, както и за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления, на касационни жалби пред окръжния съд и предложения за възобновяване, се прилагат разпоредбите на Наказателно процесуалния кодекс. Препращането в чл. 63, ал. 1 ЗАНН към реда на глава XII от АПК /чл. 208-228/, за разглеждане на касационните жалби пред административния съд, не следва да се тълкува разширително и не включва още едно препращане от чл. 228 от АПК към разпоредбите за първоинстанционното производство, включително и към чл. 143 от АПК, който урежда отговорността за разноски. Доколкото отговорността за разноски не е уредена в приложимия НПК, то и искането на пълномощника на касатора в тази насока следва да се остави без уважение. В този смисъл е и задължителното за съда Тълкувателно решение № 2 от 03.06.2009 г. по тълк. д. № 7/2008 г. на ОСК на Върховния административен съд.

Предвид изложените съображения, Административен съд-С.-град, Първи касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 136 от 17.02.2010 г., постановено по н.а.х.д. № 12334/2009 г. по описа на Софийския районен съд, НК, 107-ми състав. Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.